

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 608/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsa a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Hauptvogelovou Hudcovičovou, A. Hlinku 58/81, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 346/2008 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 346/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 346/2008 na strane žalovaného o zaplatenie sumy 5 298,75 eur s príslušenstvom z titulu nezaplatených právnych služieb poskytnutých žalobcom – advokátom. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo 16. mája 2019 (v poradí tretím), ktorým zaviazal sťažovateľa na zaplatenie sumy 3 134,30 eur spolu s úrokom z omeškania (I), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II) a zaviazal sťažovateľa na zaplatenie trov konania vo výške 18,30 % (III). Na základe odvolania oboch strán konania vo veci rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 25 Co 221/2019 (v poradí tretím), ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vyhovujúceho výroku I v časti, ktorou bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť sumu 682,97 eur s príslušenstvom a sumu 185,89 eur s príslušenstvom zmenil tak, že žalobu zamietol, v napadnutom rozsahu výroku II žalobu potvrdil a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v rozsahu 12,70 %. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 22. júla 2020. Z dôvodu chýb v písaní, počítaní a iných zrejmych nesprávností požiadal sťažovateľ o opravu rozsudku krajského súdu. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo vydané opravné uznesenie, a preto na strane

sťažovateľa pretrváva stav právnej neistoty. Súdne konanie ako celok trvá 14 rokov, čo je podľa judikatúry ústavného súdu neprípustné.

3. Označené práva sťažovateľa boli podľa jeho názoru porušené nielen nečinnosťou okresného súdu, ale najmä jeho neefektívnou a nesústredenou činnosťou trvajúcou roky, predovšetkým tým, že krajský súd dvakrát musel pristúpiť k zrušeniu rozsudkov okresného súdu a tretíkrát vo veci sám meritórne rozhodol, avšak aj on sám pochybil, pretože vydal rozhodnutie s chybami v písaní a počítaní.

4. Sťažovateľ vo vzťahu k postupu okresného súdu uviedol, že po prvom zrušení jeho rozhodnutia rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 24 Co 38/2007 z 11. júla 2007 okresný súd celých šesť rokov absolútne nekonal, t. j. neurobil absolútne žiaden úkon na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Prvé pojednávanie bolo nariadené až na 19. november 2013. Okresný súd pred vydaním prvého meritórneho rozhodnutia vykonával dokazovanie absolútne nedostatočne, nesústredene a neefektívne, nezaoberal sa námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odpore ani v konaní pred súdom, čo mu napokon vytkol odvolací súd v rozhodnutí ešte v roku 2007, keď skonštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo založené výlučne na všeobecných a odôvodnením nepodložených záveroch o tom, že jednotlivé úkony právnych služieb boli vyfakturované správne, že sa nevysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné. V závere krajský súd celkom jasne skonštatoval porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, odňatie možnosti konať pred súdom. Po vrátení veci okresný súd rozhodol vo veci druhýkrát po takmer štyroch rokoch, avšak aj tento jeho rozsudok bol nezrozumiteľný, v mnohých častiach nepreskúmateľný a arbitrárny. Sám sťažovateľ nedal príčinu na to, aby toto konanie prebiehalo 14 rokov, nespôsobil žiadne prieťahy, ešte v roku 2007 sa dal zastupovať advokátkou, ktorá bola značne iniciatívna a snažila sa o to, aby vec bola čo najskôr právoplatne skončená.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Piešťanoch, v konaní vedenom pod sp .zn.: 6C 346/2008, porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ], SR, sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5 000,- EUR (slovom: päťtisíc euro), ktoré je Okresný súd v Piešťanoch povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd v Piešťanoch je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ], SR, trovy konania v sume 383,10 EUR (2x 180,93 EUR + 2x režijný paušál platný v roku 2020 v sume 10,62 EUR) a to na účet advokátky JUDr. Andrey Hauptvogelovej Hudcovičovej, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré, ako sám v ústavnej sťažnosti uvádza, bolo 22. júla 2020 právoplatne skončené.

13. Ústavný súd uvádza, že pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

14. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou

Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

15. Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že okresný súd predložil spis s podaným odvolaním žalobcu krajskému súdu 17. decembra 2019, napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 22. júla 2020, a teda v čase podania ústavnej sťažnosti (27. augusta 2020, pozn.) okresný súd, ktorého ako jediného porušiteľa svojich práv sťažovateľ v ústavnej sťažnosti označil, už nemohol vykonávať žiadne úkony, a tak spôsobiť v namietanom súdnom konaní prietahy. Uvedené sa týka aj žiadosti sťažovateľa o opravu rozsudku krajského súdu (bod 2 tohto odôvodnenia), ktorou nebol dotknutý postup sťažovateľom označeného porušovateľa. Z uvedeného je zrejmé, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie sťažovateľom označených práv postupom okresného súdu už netrvalo. Sťažovateľom podané dovolanie 13. augusta 2020 na jeho procesnej situácii rovnako nič nemení, pretože v dôsledku právoplatného skončenia veci bola jeho právna istota už nastolená. Ústavný súd tiež podotýka, že uznesením krajského súdu sp. zn. 25 Co 221/2019 z 11. septembra 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14. septembra 2020, boli chyby v písaní, počítaní a iné zrejmé nesprávnosti v rozsudku krajského súdu z 30. júna 2020 odstránené.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti s prihliadnutím na okolnosti tohto konkrétneho prípadu dospel k záveru, že podmienky na jej prijatie na ďalšie konanie splnené neboli, a preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

18. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu